

NACHTWAKEN

THEO MESTRUM

NACHTWAKEN

Eerste druk © 2018 Theo Mestrum / U2pi BV

Titel: Nachtwaken

Auteur: Theo Mestrum

Foto omslag: Westeinderplas, gemaakt door Gerda Mestrum

Redactie: Theo Mestrum, Guido Vernuyse, Carla Vogelzang

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

ISBN: 978 90 8759 739 9

NUR: 373

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand opgeslagen en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

<i>Op een koele midzomeravond</i>	11
<i>Als het kussen je slapen omhult</i>	12
Zwart-wit	13
Limburg	14
Soulmate	15
De ander	16
<i>laat die kristallen nu maar</i>	18
Ballade	19
<i>we duiken</i>	20
Noordzee	21
Voor haar (1)	22
Weerzien	24
Bij jou	25
<i>VU, hoofdgebouw</i>	26
Liever geen goud	27
<i>buiten raast de storm</i>	28
Weduwnaar	29
Heeft het zin?	30
Parijs	32
‘om de hoek’	34
<i>De ruit met de barst</i>	36
Zondag	37
Amsterdam-Zuid	38
<i>Eens was jij de ware</i>	39
Vijftigers	40
Tachtigers	41
De nar	42
De dichter	43
<i>een korenbalm wuift</i>	44
<i>fluisterend blaadje</i>	44
<i>De Noordzee sterft grijs</i>	45
<i>Voorbij haar platheid</i>	45

Vrouwen, stuur een man 46
Ze pakte ons in 46
De ware liefde 47
Haar foto verbleekt 47
De puinhoop rommelt 48
na zijn regendans 48
de eik viel te vroeg 49
Op 't kerkhof praat ze 49
Hij leefde vredig 50
Altijd onverwacht 50
bij kan niet teren op geschiedenis 51
Hij roept om moeder in zijn ademnood 52
Laatste lied ... 53
Schrijven 54
Theater 54
Bij de dokter 54
Als kunstenaar vaar je 55
De paukenist 56
De pianist 57
Vrouw 58
Ze kwam van ver gevlogen 59
Ik mis haar weigering volwassen te worden 60
Hoe 61
De artiest 62
Naar huis 64
in de groei 66
vader en moeder gingen 68
Zaterdag 23-12-1960 69
Ze sierde het plankier 70
Als kunstenaar vaar je 71
Echte vriendschap 72
Profeten 73
Amstelveense blues 74
Amsterdamse Bos 75

De volgelingen van een beroemd schrijver	76
Gesprek	77
<i>In de tuin huist een verleden</i>	78
<i>meunwen pikken in de golftoppen</i>	79
Amsterdam, mijn schat	80
<i>hij kwam op straat</i>	82
<i>op zijn twintigste</i>	83
strandjutter	84
<i>Een zwevend stukje dageraad</i>	85
Naar school	86
Koopavond	87
<i>Wat waren we</i>	88
<i>En dan</i>	89
Gegroet	90
<i>de tafel is gedekt</i>	91
vrijdagmiddag 20 december	92
<i>De snackbar ademt</i>	93
Jeugd	94
Vergane glorie	95
<i>Toen na zijn voordracht</i>	96
<i>De eerste keer</i>	97
Als vanzelf	98
<i>Als ijzer in de grond groeit</i>	99
<i>ze vroeg me</i>	100
<i>Ik hou van je,</i>	101
<i>Nadat ik voor het eerst benust</i>	102
Loopbaan	103
<i>een krappe woning</i>	104
Op kamers	105
<i>de zon verblindt z'n oren</i>	106
<i>in een dimensie die wij niet kennen</i>	107
Tijd	108
Voor haar (2)	109
<i>Wat heb ik te zoeken in een wereld</i>	110

Pinksteren 1963	111
<i>Op mijn tiende vloog ik voor het eerst</i>	112
<i>“Wie niet leert, moet zweten”, heette het</i>	113
Werkweek	114
Landwinning	116
Uitvaartbespreking	117
<i>Omdat ik de file</i>	118
Nooit meer zingen	119
De kerk	120
Bang!	121
<i>als men het leven ontstorven is</i>	122
<i>oudziend en nog niet grijs</i>	123
<i>Aan het graf naast me</i>	124
<i>De dood schoof ‘s ochtends bij me aan</i>	125
<i>de lente kraakt op Parkzicht</i>	126
Vroeg in Mei	127
Grafschrift op een aforist	128
Grafschrift op de kerkhovelingen	129
Grafschrift op mijzelf	130

Op een koele midzomeravond
vroeg een aanstootgevend hemelse Italiaanse mij
net niet vormelijk genoeg de weg.

Na een steels bedankje reed ze mijn leven uit.

Wat moet je dan?

Ik ging maar weer naar huis,
een documentaire over neushoorns kijken.

Opgedragen aan Matthijs de Gee

Als het kussen je slapen omhult
en ik in mijn onrustig waken
naar je kijk, zo in dat blauwe licht,
terwijl de zon nog aarzelt
om ons nest te gaan verwarmen,
dan begin ik plots te soezen,
alsof ik niet meer bang ben
jou misschien toch kwijt te raken.

Als het kussen om mijn slapen vraagt
en jij ineens eruit wil,
is er ruzie over zondag.
Jij wil naar de duinen en ik wil
alleen maar op jouw duinen even niets meer
voelen, zonder te voorspellen
wanneer de dag zal komen
dat ik, door chagrijnig opstaan
of mijn ongeoorloofd rusten,
jou zie schrijden, verder,
verder weg tot het blauwe licht
in een gat in het kussen kruipt.

Zwart-wit

Het kinderbehang op de muur in het schemerdonker;
blauwgrijs maanlicht vallend op een lichtroze lichaam;
een bleek gelaat; een grijze lucht: de wereld toont zich
op een kleurenfoto meermaals genadeloos zwart-wit.

Limburg

Limburg, moeder van zoveel
gebruinde koppen, die met hart
en ziel ons land verwarmden.
Je zonen kwamen in de kou terecht.
Je hilde om hun trotse ogen
en de dijken in Noord-Holland beefden.
Nuchterheid, daar lach je om,
want carnaval is toch de hogeschool
van hoe men 't leven uit kan houden.
Je Geuldal is de schoot
waaruit ik niet geboren ben,
maar waarin ik weg kan zweven:
groene flanken in een zomerbries,
die je in de schaduw laten liggen
als voor even niets belangrijk is.
Je blaasorkesten gaan als orgels door de straat,
ze klinken brons en violet
met zilverschichten lonkend.
In je zwarte nachthemd
staan de sterren dichterbij dan ooit.
Je buik, een troostend kussen
waarop ik slapen mag.
Je bent een haven voor een stuurloos joch,
dat hier niet bang is af te meren.
Je hebt me zomaar aangenomen,
zonder naar de kou te vragen.

Soulmate

Nog niet eens zo
op dat grijsgedraaide plaatje.
Niet eens in die film
waar je zwevend uitkwam.

Maar waar het verleden
de toekomst molesteert ...
Hedennacht bijvoorbeeld.

De ander

Een ander mag haar klassieke glooiingen overzwemmen,
zijn ziel op haar gulle karakter te ruste leggen,
heel stiekem naar het vijvertje in haar oerwoud gaan,
zijn neus verzuipen in wolken majoraan en lavas.

Een ander zal hevig schrikken van haar hoogtepunt,
ogen en oren niet geloven bij zoveel schoonheid:
het onbevangen ballet van haar kronkelend lichaam
en de muziek van haar ritmisch en chaotisch kreunen.

Een ander mag languit bij haar oase liggen galmen,
haar met niet aflatende tederheid overtuigen
en allerlei banale argumenten bedenken
voor die ene onvermijdelijke tinteling.

Een ander ziet de lust rillen in haar dunne vel
en voelt zijn pijn oplossen in haar warme nectar.
Hij ondergaat haar liefde als zij hem in zich ketent
en met haar benen zijn zwetend corpus zachtjes streelt.

Toch is *hij* het, die haar eenmaal weer naast zich zal weten.
Hij voelt het onweer in zijn lendenen als hij aan haar denkt.
Hij onthield het ontroerende gilletje, dat zij slaakte
toen zij zich ontvouwde en zelf haar zegel verbrak.

Als een barbaar wijdde hij nog geen tien regels aan haar
en hij verstomde elke franje met vleierende platheid.
Hij kon met zijn brein haar zon verkoelen en verduisteren,
maar wist zijn ziel door haar nachtelijke schim bereden.

Ooit zal hij haar zerk moeizaam maar zeker wegschuiven,
met stijve handen vette klei aan haar botwerk boetseren
en haar herstelde lijf wakker schreeuwen met een oerkreet,
die hij ondanks krimpande mannelijkheid nooit verleert.

In een vlaag van kinderlijke waanzin gaan ze dan op reis
naar hun jonge jaren, die zij ontzagwekkend wegneukten
zonder angst voor wat de tijd hun zou gaan schenken:
het besef er ooit te zullen zijn zonder de ander.

laat die kristallen nu maar
van je wangen glijden
het gras wil je verdriet
zonder ook maar het geringste
geluid tot zich nemen

ook ik zal stil zijn
wanneer ik als zomerbui verwaai
in chaotisch ritme regen ik
feilloos naar je toe

Ballade

Buiten hebben we het
nooit helemáál gedaan.
Die ene keer lagen we
heerlijk in de struiken
langs een Veluwse bosweg.
We deinden op een luchtbed
en hoorden de mensen
hijgend voorbij sjokken
door het genadeloze zand.
We persten onze kreten geluidloos weg,
tot een Duitse wesp
mijn aardbevende bleke kont
als een enorme steen des aanstoots zag
en met haar houweel
aan het verkennen sloeg.
Er kwam geen naschok meer ...